

Tracy Rees

Mijn zomers aan
zee

A.W. Bruna Uitgevers

Voor mijn geweldige ouders, en de rest van mijn familie

Proloog

Als je iets heel graag wilt, dan moet je daar soms gewoon om vragen.

Ze was oud, en stijf. Toch werkte ze zich uit bed. De wereld sliep, duisternis hield de wacht. Ze hield van dat beeld; het suggereerde alsof ergens in die duisternis iemand over de wereld waakte, alsof ergens iemand getuige was van het verstrijken van haar leven, alsof ergens iemand liefdevol haar dagen, haar uren, haar minuten telde. Met veel moeite hees ze zich in haar kamerjas. De pluizige gele stof deed haar denken aan een kuikentje dat net uit het ei was gekropen, een diertje dat aan het begin stond van zijn leven, terwijl voor haar het einde naderde. Ze nam niet de moeite pantoffels aan te schieten. Na lang wakker liggen had ze besloten dat het tijd was.

Ze tilde haar grijze haren uit haar kraag en zwiepte ze over haar linkerschouder, een routinegebaar dat ze zich in de loop van haar lange leven had aangewend. Met haar handen voor haar gezicht haalde ze diep adem. Haar huid voelde zacht en dun als vloeipapier; de veerkracht was eruit, haar wangen waren ingevallen. Des te meer reden om zich eindelijk uit te spreken. Om niet alleen te bidden, maar te eisen. Dat laatste was niets voor haar, maar het moest. Het was belangrijk. Ze had nooit iets voor zichzelf gevraagd. Dus ze wist niet hoe het zou voelen. Hoe het zou worden ontvangen. Maar haar besluit stond vast. Ze had al zoveel nachten wakker gelegen. Het was tijd. Er moest iets gebeuren.

Door de indigoblauwe schaduwen liep ze naar het raam. Ze

schoof de gordijnen open. De hemel welfde zich als een stralend baldakijn. Ze glimlachte, ondanks haar beschroomdheid. De sterren waren als broodkruimels over het zwart gestrooid. De aanblik vervulde haar met vertrouwen en dankbaarheid. En onder het zwarte baldakijn de weidsheid van de donkere velden, leeg en verlaten naar alle kanten uitwaaiierend. Althans, ze oogden verlaten, maar in de duisternis loerden vossen, jaagden uilen, en zochten muizen steeds hun weg.

Ze knielde – au! – en legde haar armen op de vensterbank, vouwde haar handen. Ook de stilte was indigoblauw.

‘Lieve God,’ begon ze, maar het klonk zacht, aarzelend. Zoals ze meestal zacht en aarzelend klonk.

‘Lieve God,’ zei ze nogmaals, deze keer met de stem die ze altijd had bewaard voor bijzondere gelegenheden. Zoals wanneer de meester een van de kinderen ten onrechte had beschuldigd van kattenkwaad. En in gesprekken met de dokter. En toen haar jongens in de puberteit kwamen en stevig moesten worden aangepakt.

‘Dank U voor al Uw zegeningen, Heer. U hebt me een lang en rijk leven geschonken, en daar ben ik U altijd dankbaar voor geweest. Maar zoals het nu gaat... dat vind ik onverdraaglijk, Heer. Ik wil dat het afgelopen is. U moet me helpen.’

Er welden tranen op in haar ogen terwijl ze de peilloos diepe nacht in staaarde. In de duisternis zag ze vaag haar eigen spiegelbeeld, als in een vreemd maar vertrouwd samenvallen van oude vrouw en jong meisje.

‘Het doet zo’n pijn, Heer. Het verdriet is te erg. Ik heb nooit iets voor mezelf gevraagd, ik heb altijd alleen maar voor anderen gebeden. Maar ooit moet de eerste keer zijn, zeggen ze. Dus ik ontken het niet, Heer. Ik vraag dit louter en alleen voor mezelf.’

En eerlijk gezegd zou ik niet weten waarom U mijn gebed niet zou willen verhoren. Mijn leven is zo goed als voorbij. Dat weet U net zo goed als ik. Dus ik vind dat U me moet

helpen. Sterker nog, ik vertrouw erop dat het goed komt. Met minder neem ik geen genoegen, Heer. Uw macht en Uw genade kennen geen grenzen, U kunt mijn wens in vervulling doen gaan.'

Ze aarzelde. Maar als je iets heel graag wilde, dan moest je daar soms gewoon om vragen.

'Dus ik smEEK U, Heer, zorg dat mijn meisjes naar huis komen. Dat is mijn laatste wens voordat ik deze aarde ga verlaten. Zorg dat mijn meisjes naar huis komen. Amen.'

De tranen stroomden over haar wangen. De woorden die ze had gebeden dwarrelden naar de donkere hoeken van de kamer, daalden neer als stof, en drongen bevend, huiverend door het glas naar buiten, de inktzwarte hemel tegemoet. Niets bewoog, het bleef doodstil. Had God haar gehoord? Misschien, maar Hij gaf geen antwoord.

Toch was ze niet ontevreden terwijl ze zich overeind werkte, zwaar leunend op de vensterbank. Ze had zich uitgesproken. En ze was duidelijk geweest. Heel duidelijk.

Nora

December, 2014

Ze was inmiddels al geruime tijd in therapie, en ze merkte dat er dingen begonnen te veranderen. Alleen, het waren niet de veranderingen die ze had verwacht. In de aanloop naar haar eerste gesprek, op een hete, stoffige avond in juni, had ze een lijstje gemaakt van alle aspecten van haar leven waarin ze hoopte op verbetering. Omdat ze nooit eerder counseling had gekregen, wilde ze er niet onvoorbereid aan beginnen.

Aanvankelijk was het enige verschil in haar leven de welkijkse gang naar Belsize Park geweest, waar de gesprekken met Jennifer plaatsvonden. Maar na een maand of drie waren de nachtmerries hardnekkiger geworden, de angstaanvallen intenser en was de verstandhouding met haar moeder dramatisch verslechterd. Tot overmaat van ramp was haar relatie met Simon stukgelopen, amper een paar maanden voor haar veertigste verjaardag. Allemaal dingen die niet op haar lijstje stonden.

En nu, op een ijskoude avond in december, stond ze voor het raam in Jennifers roomwitte wachtkamer naar buiten te kijken, naar een stille straat in het noorden van Londen met daarboven een heldere hemel. De winterse wind jaagde een paar verbleekte bladeren voor zich uit, die dwarrelend door de lichtbundel van een lantaarn dansten. Nora vond het niet erg om te wachten. Ze probeerde wanhopig te bedenken hoe ze Jennifer moest uitleggen wat ze die dag had gedaan.

‘Ik heb ontslag genomen!’ flapte ze eruit, bijna drie kwartier later. Jennifer had al eens gezegd dat ze dat wel vaker deed: pas tegen het eind van het gesprek over iets belangrijks beginnen, met als gevolg dat ze geen tijd meer hadden om het er uitgebreid over te hebben. Doorgaans had Nora zelf niet eens in de gaten hoe belangrijk die dingen waren, totdat Jennifer ermee aan de slag ging, als een archeoloog die in een ogenschijnlijk oninteressant stuk steen een pijlpunt herkende. Maar in dit geval besepte Nora wel degelijk hoe ingrijpend haar onthulling was.

Ze zou die het liefst nog een week hebben stilgehouden, maar als ze het al niet tegen Jennifer kon zeggen, wier beroep het was om de beweegredenen van haar medemens te analyseren, hoe zou ze het haar team dan kunnen uitleggen? Hoe moest ze het Simon vertellen, die hardnekkig contact bleef houden nadat ze hem had gedumpt? En hoe zou ze het in ’s hemelsnaam haar moeder duidelijk kunnen maken?

‘O. Aha. Wil je daar misschien iets meer over zeggen?’ Jennifer klonk volmaakt beheerst, maar Nora wist bijna zeker dat de mededeling haar diep had geschokt. De therapeute – stralende huid, glanzend, kastanjebruin haar – was misschien amper tien jaar ouder dan Nora. Toch leek ze een eeuwigheid op haar voor te liggen. Was het wijsheid waardoor ze zich onderscheidde? Een soort moederlijk gezag dat ze uitstraalde?

‘Eh... Het was na de lunch. Toen heb ik het gezegd.’ Nora trok een gezicht. Want dat was natuurlijk niet wat Jennifer bedoelde. ‘Olivia reageerde erg verrast, maar ze nam het goed op. Ik weet eigenlijk niet waarom ik het heb gedaan. Ik eh... ik zag een strand.’

‘Een strand?’

Nora zuchtte. Hoe moest ze het uitleggen zonder dat het leek alsof ze haar verstand had verloren? Trouwens, waarschijnlijk had ze dat ook. Mensen namen geen ontslag alleen omdat ze naar het strand wilden!

‘Ja, in gedachten, in mijn verbeelding. Ik beseft dat het krankzinnig klinkt. En ik... ik weet eigenlijk zelf niet waarom ik het heb gedaan,’ zei ze nogmaals.

Hoe kon ze het duidelijk maken? Een willekeurige herinnering. Meer was het ongetwijfeld niet geweest. Maar ze wilde het als een visioen beschouwen, zo veelzeggend dat het haar de adem had benomen. Glashelder. Onweerstaanbaar. Het beeld had haar een merkwaardig gevoel bezorgd: vreemd, onbekend, maar ook bemoedigend. Hoop? Was dat wat ze had gevoeld? Hoe dan ook, boven op alle problemen die ze al had, was nu ook het probleem gekomen dat ze binnenkort zonder werk zat. Aan het begin van de therapie had Jennifer haar gewaarschuwd dat de situatie vaak verslechterde, alvorens de goede kant uit te gaan. En dat was maar al te waar gebleken!

‘We hebben nog maar een paar minuten, Nora.’

Om de een of andere reden duurde een uur therapie maar vijftig minuten. Nora had niet op haar horloge gekeken, en de enige klok in de kamer hing aan de muur boven haar hoofd. Maar blijkbaar had Jennifer een soort ingebouwde wekker.

‘Maar als je dit punt nog wat verder wilt uitdiepen, kunnen we wel iets langer doorgaan.’

‘Echt wáár?’ Jennifer ging nooit langer door. Misschien was ze inderdaad dieper geschokt dan ze liet blijken. ‘Dank je wel.’

‘Dan stel ik voor dat je me precies vertelt wat er vandaag is gebeurd. Probeer het als het ware opnieuw te beleven.’

Nora knikte. Ze sloot haar ogen, zoals Jennifer haar had geleerd, en ging terug naar dat moment, eerder op de dag. Ze zat op kantoor. Het was lunchpauze. De rest van de afdeling was naar buiten gegaan, maar zij at haar lunch zoals altijd achter haar bureau. Vanuit haar ooghoeken zag ze de glimmende grijze archiefkast, de witte gloed van haar computer, de zwarte nietmachine die keurig achter het toetsenbord stond.

‘Het is lunchpauze,’ begon ze haar verslag. ‘Ik ben op mijn werk. En ik zeg tegen mezelf dat ik me gelukkig mag prijzen omdat mijn kantoor twee ramen heeft. Hoewel, een van de twee kijkt uit op de gang. En het andere op een overdekte binnenplaats. Wat is het nut van een overdékte binnenplaats? Maar het is er wel groen. Varens op een stel rotsblokken. Weet je nog wat je vorige week zei? Dat...’

‘Probeer je te concentreren, Nora,’ klonk de zachte stem van Jennifer. ‘Je bent op kantoor.’

‘O, ja. Oké, ik besluit naar beneden te gaan, naar de binnenplaats, om even de benen te strekken. Eenmaal beneden loop ik naar de varens. Ik raak ze aan en... ze zijn van plastic!’

Ik voel me verraden. Dus ik trek een KitKat uit de automaat en ga terug naar mijn kantoor. Geen wonder dat ik nooit achter mijn bureau vandaan kom, denk ik nijdig. Dan maar weer aan het werk. Maar zodra ik achter mijn computer zit, zie ik dat strand...’

En ze zag het nog steeds. Het beeld had haar de rest van de dag niet losgelaten. Een vredig, weids strand, dat in het bleke, heldere daglicht van goudgeel naar parelgrijs verkleurde; een strand waarlangs ze eindeloos zou kunnen lopen, met daarboven een zilveren hemel.

‘Ik zie het voor me, net zo duidelijk als het uitzicht uit mijn raam. En het is prachtig. Koud, winters, maar met een stralend blauwe hemel. De wind blaast, en een vreemd verlangen neemt bezit van me... Niet alleen de schoonheid is overwel digend, ook het gevoel dat het strand me bezorgt. Een gevoel van vrijheid en van... van een onweerstaanbare echtheid. Ik wil ernaartoe! Niet alleen omdat het er zo prachtig is, maar het voelt...’ Nora zuchtte hoofdschuddend. ‘Het voelt alsof ik daar móét zijn, alsof het strand me roept. Alsof het me in fluistert dat het de sleutel bezit tot een groot geheim. Terwijl ik tot op dat moment niet eens wist dat er een geheim wás!’

Dan komt Nick terug van zijn lunchpauze. Nick is mijn as-

sistent,' verduidelijkte Nora, mocht Jennifer het zijn vergeten. Ze deed vluchtig haar ogen open. Maar natuurlijk was Jennifer het niet vergeten. Ze gebaarde slechts dat Nora haar verslag moest vervolgen.

'Hij komt binnenvallen. De deuren op kantoor zijn trouwens afzichtelijk, monsterlijk groen. Wie heeft die kleur in godsnaam uitgekozen? Afijn, Nick komt binnenvallen en ik kijk op. Ik zie hem. Ik kijk echt naar hem. Aan zijn verwaai-de haren zie ik dat het winderig is, maar dat zou ik anders niet hebben geweten. Het gebouw waarin ik werk, is hermetisch van de buitenwereld afgesloten. Ik kom nooit buiten. Ik ben of op kantoor, of op de sportschool, of in de metro, of thuis. Nick heeft zijn kaalgesleten aktetas bij zich. Die zit altijd stampvol met van die zwarte Moleskine-boekjes, want hij heeft de ambitie de Grote Britse Roman te schrijven. En ik besef ineens dat er in mijn tas helemaal niets zit wat ook maar enig gevoel bij me oproept. Laat staat ambitie, passie. Mijn telefoon, mijn portefeuille, mijn make-up. Dat is alles wat ik bij me heb. Alleen maar praktische dingen. Nick gaat weer aan het werk, en ik zie nog steeds dat strand voor me. Het lijkt me toe te schreeuwen. Dus ik sta op, ik loop de gang in, klop op de afschuwelijk groene deur van Olivia's kantoor en ik zeg dat ik ontslag neem. Met inachtneming van mijn opzegtermijn, natuurlijk. Ik zou ze nooit zomaar in de steek laten. Maar daarna...' Nora deed haar ogen open.

Jennifer knikte peinzend. 'Het is je verlangen naar een authenticiteit bestaan, naar een leven waaraan je zelf invulling geeft,' zei ze ten slotte. 'En het heeft er alle schijn van dat je er niet langer voor op de loop kunt gaan.'

'Ik moet keuzes maken. Met de billen bloot.' Nora lachte nerveus. 'Ik ben bij Simon weggegaan, ik heb mijn baan opgezegd, en ik heb geen idee wat mijn volgende stap moet zijn.' Ondertussen durfde ze zich, om diverse redenen, nauwelijks af te vragen wat haar moeder zou zeggen. Toch kon ze het

gevoel niet van zich afzetten dat Jasmine er op de een of andere manier mee te maken had. Het was een gevoel dat ze onmogelijk kon beredeneren. Wat ze had gedaan, was iets wat haar moeder haar nooit zou hebben aangeraden. En het strand uit haar 'visioen' was wel de laatste plek op aarde waar haar moeder naartoe zou willen. Maar het gevoel bleef; het was irrationeel, verontrustend, en het liet zich niet verjagen.

Jennifer keek haar nog altijd bedachtzaam aan. 'En wat doet het met je, het besef dat je ontslag hebt genomen?'

Ze wisselden een wrange glimlach. Destijds in juni, bij hun eerste gesprek, hadden ze er grappen over gemaakt. Over de clichés van de counselor. *Wat doet het met je? Wat voor gevoel heb je daarbij?* Jennifer had gezegd dat ze het ook afschuwelijke vragen vond, maar dat ze soms zinvol waren, zelfs onvermijdelijk.

'Het bezorgt me een gevoel van ongeloof! Een leven zonder werk, daar kan ik me niks bij voorstellen. Ik voel me een kind dat spijbelt. Ik ben voortdurend bang dat iemand het ontdekt en me ter verantwoording roept.'

'Iemand?'

'Een autoriteit. Een leraar of zoiets.'

'Maar er zijn geen autoriteiten, Nora. Geen leraren. Je bent geen kind meer, je neemt zelf de beslissingen. De enige aan wie je in deze situatie verantwoording hoeft af te leggen, is Olivia, je baas. En haar heb je het al verteld.'

'Nou, mijn moeder dan.'

'En hoe stel je je voor dat je moeder zal reageren?'

Dat was een vraag die Nora niet kon beantwoorden. Want er was de laatste tijd geen peil op te trekken hoe haar moeder zou reageren, wat ze zou doen, wat ze zou zeggen. Op de een of andere manier was er in het afgelopen jaar een afstand tussen hen ontstaan. En dat terwijl ze altijd zo close waren geweest. Tijdens Kerstmis vorig jaar had Nora haar moeder gevraagd of er soms iets was, of ze ergens mee zat. En niet één

keer, ze was er diverse keren op teruggekomen. Maar volgens Jasmine was er niets aan de hand. Ze had het op Nora's overgevoeligheid gegoooid. Rond diezelfde periode waren bij Nora de problemen begonnen.

Ten slotte keek Jennifer op haar horloge. 'We moeten stoppen. Dus misschien is dat iets voor ons volgende gesprek. Denk er maar eens over na. Nog één vraag. Dat strand dat je ziet, is dat denkbeeldig? Of bestaat het echt? Ken je het misschien?'

Nora lachte vreugdeloos. 'Ja, het bestaat echt. En ik ken het maar al te goed. Bedankt, Jennifer.'

Ze pakte haar spullen en liep naar buiten, de donkere straat in die naar Starbucks leidde. Zoals alle straten onvermijdelijk naar een Starbucks leidden. Ze had dringend behoefte aan een latte. Ja, ze kende dat strand. Ze wist waar het was. En om dát aan haar moeder te vertellen, daar zag ze nog het meest tegen op.

Chloe

Juli, 1953

‘Als geluk een kleur had, dan was het stralend blauw! Net zo blauw als de hemel!’ Chloe wervelde in het rond, met haar armen wijd, haar gezicht naar de zon geheven.

Haar nieuwe mintgroen-met-grijs geruite plooirok dans- te om haar benen. Hij was niet echt nieuw, de rok was een afdankertje van Margaret Matthews. Die was inmiddels ze- ventien en woonde niet meer thuis, maar in Swansea. Toch voelde hij voor Chloe als nieuw, en dat niet alleen, de rok was verreweg het meest volwassen kledingstuk dat ze ooit had be- zeten. Misschien moest ze hem voor een bijzondere gelegen- heid bewaren, zei haar moeder. Maar voor Chloe was geen gelegenheid zo bijzonder als het begin van haar jaarlijkse va- kantie in Tenby.

Tenby! De naam alleen al bezorgde haar een uitgelaten gevoel dankzij het vooruitzicht van de avonturen die ze er ging beleven, van eindeloze, zonnige dagen op het strand, van verhalen vol romantiek en verborgen schatten... Tenby betekende een weerzien met haar tante Susan en haar oom Harry, zoals hij zich tegenwoordig noemde, en met haar nicht en neef, Megan en Richard. Megan was inmiddels zestien en Richard achttien, een leeftijd waar voor Chloe een benijdens- waardig soort glamour van uitging; glamour waar ze zich in onderdompelde en waarvan ze aan het eind van de vakantie een klein beetje mee naar huis nam. De zomer in Tenby bete-

kende ook het weerzien met Mr Walters van de ijssalon, met Mrs Isaacs van de krantenwinkel, bezoekjes aan het Fountains Café, aan de bioscoop, de muziektent, de grotten. Maar het allerfijnste, het allerbelangrijkste was het weerzien met Llew.

‘Chloe Samuels! Hou op met dat gedraai!’ De strenge stem van tante Bran maakte dat Chloe abrupt stilstond. ‘Een mens zou er duizelig van worden! Zo heeft je moeder je niet opgevoed. Ga netjes zitten.’

Chloe sprak haar tante niet tegen, al was het maar omdat de gedachte aan haar moeder een schaduw over haar geluk wierp, een gevoel van heimwee in haar opriep waar ze niet aan wilde toegeven. Ze was amper een halve dag van huis! Haar ouders hadden haar in Nant-Aur op de bus gezet, en hier, twintig kilometer verderop in Carmarthen, had tante Branwen haar opgewacht voor de overstap op de bus naar Tenby. *Mam, pap, ik mis jullie nu al! Ik kan helemaal geen drie weken zonder jullie!*

Zowel Chloe als tante Bran verviel in stilzwijgen. Tante Bran constateerde tevreden dat de verwijzing naar haar moeder genoeg was geweest om haar dertienjarige nichtje weer in het gareel te krijgen. En dat terwijl Gwennan de vakantie net zo opwindend vond als haar dochter. Branwen sloot niet uit dat haar zus ook een rondedansje bij de bushalte zou hebben gemaakt. Gwennan had Chloe’s koffer met de grootste zorg ingepakt, met een laagje vloeipapier tussen de afgedragen truien en rokken en bloezen, alsof ze van de duurste Parijse zijde waren. Voor het geluk van haar enige dochter, de oudste van haar drie kinderen, zou ze alles hebben gedaan. Zij en haar man Dafydd hadden het niet breed, en hoe vreselijk ze het ook vonden om haar te moeten missen, ze gunden Chloe haar drie weken in Tenby.

De rode bus kwam tot stilstand met knarsende wielen, omhuld door stofwolken. Chloe’s tante zette de versleten bruine

koffer – ook een afdankertje van Margaret Matthews – op de treeplank en gaf Chloe een haastige zoen op haar wang. Toen deed ze een stap naar achteren. De bus zette zich weer in beweging en tante Branwen slofte weg, zonder te zwaaien, zonder zelfs nog achterom te kijken.

De drie zussen leken niets op elkaar, dacht Chloe, terwijl ze haar tante nakeek. Branwen, de oudste, was nooit getrouwd geweest en woonde alleen in haar kleine cottage aan Blue Street. Niets zou haar hebben verhinderd opgewekt en avontuurlijk door het leven te gaan, ware het niet dat ze alle vrolijkheid altijd stelselmatig het huis uit had gebezemd. En avonturen kwamen er bij haar al helemaal niet in! In Chloe's ogen was de bleke, verre van mooie tante Branwen met haar borstelige wenkbrauwen dan ook de minst sympathieke van de drie zussen.

Susan kwam na Branwen en voor Gwennan, 'typisch de middelste', volgens de burens, op een toon die van alles leek te impliceren wat Chloe niet begreep. Susan was lang, ze bezat glamour, zeker voor een dorp als Nant-Aur, en het had niet veel gescheeld of ze was gaan studeren! Tot een jaar of vier geleden had Chloe niet eens geweten dat ze naast Branwen nóg een tante had. Ooit was er onmin geweest in de familie. Maar in 1950 had Susan de ruzie bijgelegd door Gwennan, de mildste van haar twee zussen, een brief te sturen waarin ze schreef dat het tijd werd om de strijdbijl te begraven en het verleden achter hen te laten. Ze woonde inmiddels in Tenby, en als Gwennan dat goedvond zou ze het leuk vinden als Chloe eens bij hen kwam logeren. Haar man en zij zouden goed op haar passen, beloofde ze.

Chloe keek uit het raampje van de bus. Nee, ze wilde nu niet aan haar moeder denken. De vakantie was amper begonnen, en dan kwamen meteen de tranen bij de gedachte aan thuis. De eerste avond, de eerste nacht in het kampeerbed aan Megans voeteneinde, was haar heimwee altijd het ergst.

Dan zag Chloe het bezorgde gezicht van haar moeder voor zich, terwijl Gwennan zorgzaam controleerde of Chloe wel alles bij zich had wat ze nodig zou hebben. Daar sprak zoveel liefde uit. Maar bij een afscheid deed zoveel liefde ook heel veel pijn, zelfs al zagen ze elkaar over drie weken weer.

De tweede dag van de vakantie ging het altijd al beter. Dan zou ze wakker worden met het krijsen van de meeuwen, met de belofte van lange dagen vol zon en vrijheid, en geleidelijk aan werd de *hiraeth* minder. Elke dag schreef ze een stukje naar huis, en aan het eind van de week deed ze haar brief op de bus. Het patroon was haar vertrouwd, want dit was al haar vierde vakantie bij de 'rijke tak van de familie'.

En deze vakantie beloofde nog heerlijker te worden dan alle voorgaande, want ze was inmiddels dertien! Dat betekende – alleen al bij het vooruitzicht maakte haar maag een salto – dat ze dit jaar voor het eerst mee mocht naar het zomerbal van de Tenby Teens! De spanning, de opwinding, was bijna ondraaglijk!

Ze moest zichzelf dwingen om stil te zitten en stak haar hand in haar zak, op zoek naar een toverbal.

Denk erom dat je geniet, cariad! Met volle teugen! Bij de gedachte aan Gwennans lieve woorden, aan haar lieve stem miste Chloe haar moeder zo mogelijk nog meer. *Niet aan denken!* Haar gedachten gingen naar Llew.

Sinds Chloe en hij elkaar drie jaar geleden, tijdens haar eerste vakantie in Tenby, hadden leren kennen, was Llew haar beste kameraad op de hele wereld. Dat zei ze natuurlijk niet tegen Bethan, haar beste vriendinnetje in Nant-Aur, om haar gevoelens niet te kwetsen. Maar...

Er was er maar één zoals Llew. Hij was twee jaar jonger dan Chloe en net zo oud als Clark, een van haar broers. Dus eigenlijk nog een kind. Maar Llew had een 'oude ziel', zei tante Susan. Chloe wist niet of haar tante dat als een compliment bedoelde, maar ze was het met haar eens. Ze zag het in zijn

ogen, een fascinerende combinatie van groen, bruin en geel. En wanneer ze zaten te praten, had ze vaak het gevoel dat hij ouder was dan zij, in plaats van andersom. Hij was ook net zo lang als zij, terwijl jongens doorgaans minder snel groeiden dan meisjes. Anderzijds, Chloe was altijd klein van stuk geweest. Dat had ze van haar moeder, en daarom was ze bang dat zij ook mollig zou worden. Maar voorlopig was ze nog zo rank en zo slank als een wilgentak.

Llew was een denker, hij las poëzie, iets waar Chloe hem mee plaagde, maar stiekem was ze er best van onder de indruk. Later, als hij groot was, werd hij fotograaf en dan zou hij alle beroemdheden voor zijn camera weten te krijgen: acteurs en actrices, schrijvers, dansers, uitvinders. Hij en zijn Box Brownie waren onafscheidelijk; de camera hing altijd om zijn magere nek. Onverschrokken sprak hij iedereen aan – vissers, vakantiegangers, de bemanning van de reddingsboot, ouvreeses in de bioscoop – met de vraag een bepaalde pose aan te nemen waarvan hij dacht dat die een interessante foto zou opleveren. Hij vroeg het zelfs aan Red Sam, de kreeftenvisser, die hem keer op keer woedend afblafte. Met zijn handen als kolenschoppen, zijn woeste baard en zijn rode drankgezicht waaraan hij zijn bijnaam dankte, joeg hij Chloe de stuipen op het lijf. Llew daarentegen lachte hem uit en maakte zich onbekommerd uit de voeten over de rotsen.

Maar Red Sam was een uitzondering. De meeste mensen voelden zich gevlaid als Llew hun vroeg te poseren, of ze vonden het op zijn minst amusant. Het gebeurde maar zelden dat ze op hem mopperden en hem voorspelden dat hij net zo'n mislukkeling zou worden als zijn vader. Iets wat Chloe onverdraaglijk zou hebben gevonden, maar Llew haalde slechts zijn schouders op.

‘Ooit zal het ze berouwen,’ zei hij dan onverstoort. ‘Ooit smeken ze me om een foto, maar dan kunnen ze me niet meer betalen.’

In de toekomst ging hij ook foto's van Chloe maken, zei hij altijd. Want ze zou een mooie vrouw worden. Het klonk als een nuchtere constatering, alsof hij zei dat een lieveheersbeestje stippels had. Maar Chloe vond het opwindend. Op haar moeder na, was hij de enige die ooit zo iets tegen haar had gezegd. En ze wilde niets liever dan mooi zijn, zodat alle mannen verliefd op haar werden en ze een bruisende, betoverende toekomst tegemoet ging. Want daar droomde ze van.

Thuis, in Nant-Aur, viel het niet mee om in een dergelijke droom te blijven geloven. Niet dat Chloe ontevreden was. Integendeel. Ze was dol op haar ouders, ze verdroeg haar broers – stiekem hield ze zielsveel van hen, maar dat zou ze nooit toegeven – en ze kon zich het begin van de dag niet voorstellen zonder de krans van nevelen rond de *bryn*.

Maar Nant-Aur was een dorp. Iedereen kende elkaar, en behalve misschien haar moeder, zou niemand haar een grootse, betoverende toekomst voorspellen. In de ogen van de rest van het dorp was ze gewoon 'die kleine van Samuels', een bijzonder kind, een beetje wispelturig, maar 'met een lief snoetje'. Ze zou alleen 'wat spek op d'r botten moeten hebben'.

En wat de mannen betrof, er woonden in het dorp ongeveer twaalf jongens van haar leeftijd. Zelfs als ze ervan uitging dat ze er qua uiterlijk en manieren nog op vooruit zouden gaan, dan nog was er niet één bij van wie Chloe zich kon voorstellen dat hij haar hart sneller zou doen kloppen. Het waren nuchtere jongens, zonder fantasie en gevoel voor avontuur. Terwijl Chloe... Als ze eerlijk was moest ze bekennen dat ze zelf niet goed wist wat ze wilde, en dat had ook met Nant-Aur te maken. Behalve de pianojuf en de kosteres van de kerk – allebei oude vrijsters, een term die Chloe deed huiveren – waren alle vrouwen in het dorp getrouwd en hadden kinderen. Ze deden de was, ze kookten, ze zorgden voor hun gezin. Al met al geen breed scala aan opties om uit te kiezen.

Chloe schrok op uit haar gedachten doordat de kinderen in de bus begonnen te zingen.

‘We zijn er bijna! We zijn er bijna! Maar nog niet helemaal!’ Steeds luider klonk het, steeds hoger, totdat ze gierend van de lach over elkaar heen vielen.

Hier en daar klakten oudere passagiers afkeurend met hun tong, andere glimlachten toegeeflijk. Chloe trok haar wenkbrauwen op, precies zoals Megan dat zou hebben gedaan. Vroeger zou ze uit volle borst hebben meegezongen, maar als Tenby Teen vond ze dat nu te kinderachtig.

Het was niet zo dat ze niet wilde trouwen en kinderen krijgen. Ze wilde het alleen anders doen dan in Nant-Aur. Ze wilde niet zes dagen van de week een oude schort voor, op zondag in haar mooie kleren naar de kerk, en dan snel naar huis om het vlees op te zetten terwijl haar gezin zat te dutten bij de kachel. Ze wilde... iets anders. Ze wilde meer.

En in Tenby had ze gezien dat het ook anders kón. Tante Susan had een man, en kinderen, maar ze had ook mooie kleren. Ze lunchte regelmatig met vriendinnen, ze had zelden haast, maar nam de tijd om uit te kijken over zee, om te roken – met zoiets werelds als een sigarettenpijpje! – en ze lakte haar nagels. Vuurrood, zo rood als de bessen van de hulst.

Dan zou Chloe ook gelukkig zijn. Dat wist ze zeker. Als ze haar nagels kon lakken, als ze mooie kleren had, en als ze tijd had om te giechelen met haar vriendinnen. Het waren allemaal dingen die haar moeder niet had. En toch was Gwennan altijd vrolijk. Het was iets wat Chloe maar niet kon begrijpen. De enige met wie ze over dat soort dingen kon praten, was Llew. En hij zei dat er net zoveel manieren waren om gelukkig te worden als mensen op de wereld, als kiezels op het strand.

‘Hoe weet jij dat nou? Je bent pas tien!’ had ze gezegd.

Maar het idee om op zoek te gaan naar haar eigen manier om gelukkig te worden, sprak haar wel aan. Ze wilde niet zo worden als haar moeder. Ze wilde zelfs niet precies zo wor-

den als haar tante Susan. En al helemaal niet zoals haar tante Bran! Ze zou haar eigen weg moeten gaan. Maar één ding wist Chloe Samuels zeker: als er in haar kleine, gewone levende ruimte was voor magie, dan zou ze die in Tenby kunnen vinden.